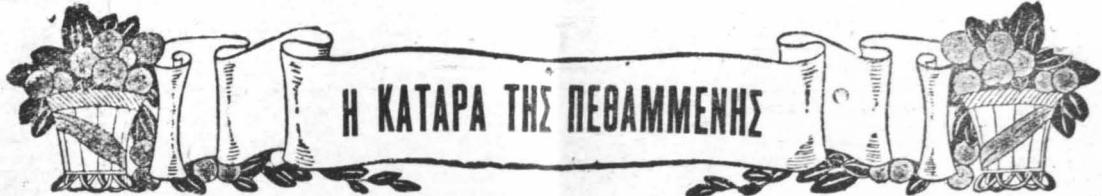

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Το Έργον αύτό τοῦ Μ. Ζεβακό είναι μότο τά πέδεν περιπτειώδη καὶ δραματικά, ἔξι δῶν έχει γράψει. Μία νέα, δραστική σύγχρονη καὶ γενναία, δύο κανεὶς ἀνδράς τῆς ἐποχῆς της, μανλιάδεινει τὸν ἐκδυτικὴν τὸν στρατιωτικὸν καὶ τραπέρον καρδινάλιον. Ρισελέ, γιατὶ συγγράψεις ν' ἀπαριθμῇ μεταποιεῖται νόχτα η μπέτρα τῆς αἵματος τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας. Η νέα αὐτὴ εἶναι η "Ἀνάστατη Λεπάρη, καρπός τῆς ἀπομεινατοῦ τοῦ Ρισελέ, ποτὸς δοὺς τὸν τρέμουν. Τέσσερες εὐγενεῖς, δροτευμένοι μαζὶ τῆς μέρκη τρέλλους, τῶν καλούσθουν. Γεγονότα αἰματηρὰ καὶ φρικιδή μεοδούσθουν. Περιπέτειες ἀφανταστοῦσες. Πρύγκηπες καὶ κατάσκοποι, κακούργοι καὶ εὐγενεῖς, ἐρωτογνωμόνες κυρίες καὶ μοναχοί, κινούνται μέσα στὴν τρομερὴ αὐτὴ τοποθετία. Ήπειρος δῶν διών μιών λάμψει μετὰ τὴν νελατὴ του, τὴν λεπτεῖα του, καὶ τὴν τόλμη του, ὁ δικαστικὸς τύραννος τοῦ ρισελέως, ὁ θωματικός τοῦ Ρισελέ, προστρέφεται στὸν ανθρώπινον τοῦ Θεοῦ στοντανόν. Θύεται στὸν αὐτόν τοῦ Θεοῦ αἴρεται η θάνατος τῆς Ανάστατης, μὲ τὸ χέρι της. 'Ο συναντηθεὶς θύμος ἱερότητος, λουστινὶ προσθίεται τὰ πάντα τοῦ μανιακοῦ καὶ κατ' εὖν δυνατούσθουν. Αγαπητὴ τὴν πονημένην ουκιμούσιαν δύσκοσιαν τῆς Σεβέλης, η δοτοίς πάκινοι καρποί την καρδιὰ τῆς στὸν τραγικό κόμματον τῆς Σαλέ. Καὶ τὸ αιματηρὸν δράμα τοῦ Σεβέλη, δαπάνητακτον, φρικαλέον.'

(Συνέχεια ἔπειτα τοῦ προηγούμενου)

'Ο Λουσινὶ σιωποῦσε.. 'Ετρεμε..

— Λοιπόν; Εξαντέπειτα δ. Ρισελέ, μὲ φωνὴ γλυκυτάτη. Δὲν τολμᾶτε.. Μιλήστε λοιπόν, δπως θὰ μιλούσατε σήμερα.. ἔρωμεν σας!

'Έδω στηρησες άγρια δ. Λουσινὶ κ' η κιτρινάδα του έγινε πιό δπαισαλα..

— Εκλαυτιπρότατε!.. ψιθύρισε, δὲν ἔχω φίλο, δὲν ἔχω θρωμάτην, κι' δ. Θεός είναι πολὺ μακρύ μου!.. Δὲν ένα τίτοτε θρόνο νύσσας ποτὲ, παρά μόνον ἂδειον! Νά μη βγῆτε καθόλου ἀπ' τὸ κιγγαρό σας, ασρίο!.. Αδτο εἶνε δλο!

— 'Ιππότα! είνει σοθαρά δ. Ρισελέ. 'Εμαθα, μ' ἔθεσθαισαν, δτο ἔνετε οίκον ο μικές στενοχώριες, τώρα τιλευταί!

— Εκλαυτιπρότατε! είπε μὲ υπερφράνεια δ. Λουσινὶ. Είμαι πολὺ σισι!.. 'Αλλά καὶ φτωχὸς νύκι μιούν, πάλι δὲν θά ἀπέτρεπτα σὲ κανέναν-έκτος ἀπ' τὸν Ρισελέα μου, θέθαισαν νένθισφέρεται γιά τὸ πορτοφόλι μου!

— Αὐτή δὲ φιλοκρήδειά σας, μοῦ μαγεύει τὴν ψυχή! εἶπε δ. Ρισελέ, μὲ τὴν καυστικὴν είρωνειαν δινθρώπου ποὺ ἔρει δτι κανένας, ποτὲ δὲν κάνει κατί, δὲν δὲν θέν νά ωφελητή ἀπὸ αὐτό. "Εστο!.. Δὲν σᾶς προσφέρω χρήματα λοιπόν.. 'Αλλά σᾶς συμπατιθήξαιτειά!.. Ποιός θά μ' ἐμποδίσῃ λοιπόν, νά σᾶς κένω δλοκάται!

— 'Εμείνα, έκλαυτιπρότατε: είπε μὲ κρυφὴ φαναράκτησι δ. Λουσινὶ. 'Άλλα, σᾶς θεθαϊδ, δτι ἀποστρέφομαι τὶς τιμές!

— Ο Ρισελέι ἀντιλήφθη μὲ τὸ δύσι τοῦ ματί, δλες τὶς ψυχῆς αἵτες δναστωτάσεις τοῦ ίπποτοῦ. Σηκώθηκε λοιπὸν ζωράδης τῆς θέσης του, πήγε κοντά του, τούπισε τὸ χέρι καὶ φιθρίστη:

— Βλέπω, δτι είσαι πραγματικά παιδί!.. 'Υποτρέψεις ἀπὸ σύγχρονο, ξι... Κι' ε' εκεὶ νὴ σκληρή, δὲν σ' ἀγαπάει!.. Καὶ σκέψηκες τότε, ἔσθ: «Γιά νά τὴν ἀποκήσας, δς πουλήσω τὴν ψυχὴ μου στο διάβολο!.. Κ' θήρες νά μὲ ωρίζει!.. 'Αλλά δὲν είλαι ἔγω δὲν διστολεῖς, παίδι μου!.. Είμαι επ' ουσίας ένας δινθρώπος κι' ἔγω, ἀδύναμος στὴ σάρκα καὶ στὸ πνεῦμα, δπως δλοι οι.. υνθρώποι μας, θπως κι' ἔσου.. Μονάχα, έπειτα νά δω πολλά τοὺς δλλους καὶ τώρας.. τώρα παρόρθη.. θελωτὴν φάνιμος λίγο χρηπίσως καὶ τούς φίλους μου!..

.. Λουσινὶ, παίδι μου!.. Πιστεύεια δς τώρα, δτι είσαι κι' ἔσθ ένας δπ τοὺς ἀσπόρωνδους ἔχθρους μου!.. 'Άλλα τώρα δροχεστε-έστω καὶ γιά δλλους λόγους-νά μοῦ παράσχετε μιᾶ ἐκδούλευσι, ἀπὸ κενεῖς ποὺ δὲν ξεχνάνω ἔγω ποτὲ μου!.. Νάτι, ξργεστε νά μοῦ σώσετε ίσωα τὴ ζωή!.. 'Εστω.. Δὲν σᾶς ρωτά πειά.. Θτα μιλήστεται, δται τὸ θελήστεται έσεις!.. 'Άλλα σᾶς λέω, δπτὸ σημερας σᾶς θεωρώ φιλο μου, κι' δπτὸ μπορείται νά θασιζεται σε μένα σὲ διτι-δηπήται τούχον χρειαστή!

— Πανιερώτατε!.. "Ω, πόσος σᾶς εδυγματων, πανιερώτατε! μουρμούρισε δ. Λουσινὶ, πνιγ-

μένος ἀπ' τοὺς λυγμούς τῆς συγκινήσεώς του.

— Πηγάδετε, φίλε μου.. 'Ενοιωσας, δτι ἀγαπάπετε θερμά κάποια, χωρὶς ν' ὄντας αἴρεταις!.. Θάρρος, δμως.. 'Ελπίζετε.. Προσπαθήστε.. Καὶ μια μέρα, ἔχαπαντος δτι τὴν δήτη γονιατοπή στὰ πόδια σας, νικημένη, νά σᾶς παρακαλή!.. Νά, θά σᾶς ἀγαπήση.. Γιατὶ πάντα η γυναίκες αἴραπον τοὺς Ισχυρούς, ἔκεινους ποὺ δημιουργήσαν τὴν τύχη τους μονάχοι τους!

Θεμιτομένος δ. Λουσινὶ, έθγαλε μιά κραυγὴ στονίσιας..

— Θά σᾶς ἀγαπήση, σᾶς λέω! ἐπέμεινε μὲ φλόγερη φωνή, δ καρδινάλιος. 'Άλλα..

— Ζεδήγησε μόνος του τὸν ίπποτη δς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, κι' ἔκει, μὲ δρός αινιγματικό, ἀποτελείσας δς έξιση τῆς φράσης του:

— ..δλλά, πρέπει νά μὲ θωματίσητε, γιά νά μπομπούνα τὰ ἔπιδη μέρη δρόμωνται ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ σὲ κείνη ν: 'Ο Λουσινὶ θρέθηκε πάλι ἔξω στὸ δρόμο, χωρὶς κι' αὐτὸς νά ζέρη πώς θυγήκε μπ' τὸ μέγαρο. Πέρασε λοιπά τη «Βασιλικὴ Πλατεῖα», ἀποφύοντας χωρὶς ἐπίσης νά έρη γιατὶ-δλλά τὰ γυνάτα του πρόσωπα.

Θάλινε τὸ πάν τὴ στιγμὴ ἔκεινη, γιά νά μπορούσε νά θρεθῆ δμέσος, δστρατιαία, χωρὶς ούτε θῆμα νά κάνει πειά, μέσα στὸ πτι του. Καὶ τὸ σπίτι του αὐτό, νά θταν κατάκλιτο, μὲ κλειδώμενος πόρτας καὶ μὲ κλειστό παράθυρα, δστε νά είνει ἀπομονώνες μπ' δλον τὸν κόσμο, δ ίπποτης..

Περπατούσθε ἀγνοινάσας καὶ μιά φωνὴ θροντοφώναζε μέσα του, τιρανική, ἐπίμονη:

— Θά μπομπούνα τὰ έπιδη μέρη σου σὲ χωρίζουν ἀπὸ κείνη! 'Ο καὶ μούγκρες πνιγάτη δ. Λουσινὶ, σὲν νά δπαντούσε σ' αὐτή τὴ μυστηριώδη κραυγὴ τῆς ψυχῆς του:

— Νάσι έγει δίπο δὲ έκλαυτιπρότη του, λέγοντας τὰ δσα είτε!.. Φτάνει κανένας κάποιο, δταν θγάλη πρώτα τὰ έμποδια μπ' τὸ δρόμο του!.. Δὲν είνει δνάγκη νά μὲ θωμήση δ κασδινάλιος, σ' ατέρα!.. Θά έδοντασθω τὰ έμποδια μονάχος μου!.. Θά τὸν σκοτώσω τὸν Σαλα!.. Θά τὸν σκοτώσω αδριο την Πέμπτη, ἔκει στὸ Σαλαζάκι!.. Μά, δὲν δὲν τὸν σκοτώσω δμως;

— Ετρέξε δτι δντιάται του..

Καὶ μιά φωνὴ τοῦ θροντοφώναζε καὶ πάλι, στὴν ἀναστατωμένη την ψυχή:

— 'Αν δὲν τὸν σκοτώσῃς... Μά τότε, φίλε μου, υπόδειξε τὸν σ' έκεινους ποὺ μπορεῖ καὶ σκοτώνει!.. 'Υπόδειξε τὸν σὸν Ρισελέ, κι' ἔκεινος έρει νά ζερριζώνη κάθε λογής ἐμπόδια!.. 'Αν δ σαλαδι δὲν πεθάνη μπ' τὸ σπάθι σου, μπορεῖ κάλλιστα νά πεθάνη επ' τὸ τσεκούρι τοῦ διημού, στὸν όποιο θά τὸν στελή δη Ρισελέ!

— 'Εντροπος δπ' τὶς αἵπαισες κραυγές τῆς ψυχῆς του δ. Λουσινὶ, διχίστις έξαλλος νά τρέψη.. Ποθούσθε νά κουρσατή, νά χρυσινάση, γιά νά πινέ εύκολωτερα μέσα του τὶς αἵμες αἵτες κραυγές..

— Μά ένω έθγανε πειά μπ' τη «Βασιλικὴ Πλατεῖα», σκότισθε διαμάτων σὲ διαδρώπους: 'Σ' έναν ψηλό καὶ σκεδρώμενον καποκινό, τὸν Κερινάν, καὶ σ' έναν κοντόχονδρο, ζωηρόν δηρωπάκο, τὸν Ρασκάς!..

— ..

— 'Ο Ρισελέ, μόλις έμεινε μόνος, χτύπησε ζωηρά τὸ κουδούνι. Καὶ στὸν δρυκηλήτηρα τοῦ γραφείου του ποὺ παρουσιάστηκε,

— Νά δδειάσουν οι διτιθάλαι μέμεσως, μπ' δλούς τους ἐπισκέπτας.. Δὲν δέχομαι κανέναν σημερα.. 'Επιστής, δ κάθε ένος ποὺ δρίσκεται στὸ μέγαρό μου νά σύνη μέμεσος κι' αὐτός.. 'Ν. στερα, νά κλείσουν καλά καὶ νά φύγη μέμεσος την ιστορία.. Επιστής, δ τούς μεγάρους.. Κανένας δλλος δὲν μείνει δδό μέσα, παρά μόνον διημωποιοι διημωποιοι, οι φρουροί, οι δξιωματικοί, οι κατάσκοποι κι' οι γραμματικοί!

— 'Αφού έξασφαλίστηκε μὲ τὰ δρακοντεῖα αὐτὰ μέτρα, δ πανίσχυρος πρωθυπουργός, έρριξε δ στέρα παλά ματιά στὸ μέγαρό του δποιο θεθέρ-κι' έθγαλε είνα

θ αί νης τήν ἀλήθευστην

—Τότε άκουσατε, τι σάδι είπα; Ξέφωνας πιο αύστηρά, στούς δύο έντρομούς κατασκόπους του. Νά, μόλις τή σπλαγχνή αύτή ήταν έδω δικό της.

—Ναί, τότε συναντήσαμε κάτω στήν αλήθη! Θρήνος διαρροής στην Κορινίαν. Αν ήξερα θύμα, έκλαμπρότατε, ότι με συκοφάντησε, με τέτοιον τρόπο, δένθη θά τούδινα την εύλογία μου, τήν ώρα που περνώνται μου!

—Κι' έγώ δένθη θά τού θέλγαζα ως κάτω, τό καπέλλο μου! κλαψάρισε κι' διαρροής της Ρασκάς. Μά είναι δάκρυστο αύτό, έκλαμπρότατε!..

—Τέλος, σήφησε τώρα τις κλάμες... «Οτι κι' έγινε, ο Σαμπιριάκης πρέπει νά φτεί, γιατί αύτός ήταν ο χρήστης σας! Ήδε κοψε με προσποιητή ύφος η πεικείες στην Ρισελίδη. Πέστε μου λοιπόν καλύτερα, με ποιο τρόπο σχεδιάζετε νά συλλάβετε αύτόν τόν δασμονιότατον Τραγκασέλη!»

—Ο Κορινίαν κι' ίσα Ρασκάς άλλασαν έπαργυρο θλέμμα κι' ξενιώσαν δένθης ή ένας ιοι ψυχήν: Συνεννοήθηκαν, έγιναν καὶ ταῦτα ουμάχοι...

—Πανειρώτατε! άρχισε πρώτος, ο Κορινίαν. «Ας εύαρεσθητή ή έλαμπρότητης σας νά ωρασθη τον Ρασκάς, κι' αύτός θά σάς βεβαιώση τά έχης: «Οτι περάσαμε κ' οι δύο μας μιά τρομερή νύχτα και κινδυνέψαμε δέκα φορές τή ζωή μας, για νά παραμονεύσουμε καὶ νά κατασκοπεύσουμε τόν Τραγκασέλη!»

—Τόν είδατε, λοιπόν; διέκοψε ό Ρισελίδη, σκιρτήντας ζωρά.

—Και θέθασα τόν είδαμε! πετάχτηκε κ' είπε ο Ρασκάς, προλαβανόντας τόν Κορινίαν.

—Από έντοτικο πειά, άλληλοκυττάχτηκαν πάλι οι δύο κατόπιοι. Κι' ο ποντόρδος καποκυνίος, νοιώθουτας ότι δια Ρασκάς είχε έτουμεσε κιλάλος τό παραμύθι του στο μαλαζό του, είπε με γενναίωψη δήθεν συγκατάθασι:

—Ελα, Ρασκάς.. Δέν πειράστε. Διηγηθήτε έσεις τά καθέκαστα στα, στήν έκλαμπρότητά του.. Ώς ποδός τή δράση, είμαι θέθασα δι πρώτος.. Άλλα ώς πρός τάς άφηγήσεις, έσεις είστε εύγλωττότεροι!.. «Αν πάλι σκοντάμη.. κάπου ή μηνήστε σας, τότε..»

—Η μηνή μου είναι δυνατή, δημοσίευση τό πρότσις μου και τή σπάθη μου! διέκοψε ο Ρασκάς, με πειόμα.

Και στρέφοντας θύτερα στόν καρδινάλιο, δι τούς διστοιχίες αυτών τών δύο άφωσισμένων του διλητηρίων, άρχισε ως έξις τή διήγηση του:

—Λοιπόν, έκλαμπρότατε, τούς άθωύπους τόσο κυρίου ντέ Σαμπιριάκ, τούς έτρεψε είς φυγήν δι Τραγκασέλη, δι Μονταρίδη κι' ένας τρίτος.. τού δύοισού δέν έκαμψα τό δύνομα..

—...τού δύοισού δέν μάθαμε τό δύνομα! έπανελάσθε συγχιομένος δι Ρασκάς.

—Δεν πειράζει... Τόν έγώ ώς ποιός είναι! διέκοψε κι' ο καρδινάλιος, τώρα. Εξεκολούθησε πιο κάτω, Ρασκάς!

—Έκλαμπρότατε, πραγματικώς τίποτεν δύος διαφορεύει έσας! Κατέβηκε δι Ρασκάς, με ειλικρινή θαυμασιό λοιπόν, αύτοι οι τρεις δαιμονισμένοι άγωναστηκαν μέλλονταί μεντί, με θάρρος άπεργραπτο.. Άρκετοι δικοί μας έπεσαν γάμω.. Κι' έγώ δι θεος, έφαγα μιά σπαθιά στο μπράτσο...

—Ω, ω! διέκοψε ειρωνικά δι Κορινίαν.

—Μά την! πειρωρίστηκε νά πή απλά, δι Ρασκάς.

Κι' διασπάκωντας άμεσως τό μανίκι τού διστοιχού χεριού του, έδειξε μεν μικρή πληγή, ή δύοις ήταν άκομη αιματωμένη!

—Ο Κορινίαν βουθάθηκε από κατάπληξη, ίσως κι' από θαυμασμό.. Ή έπιζεις αύτης τής πληγής, ήταν κάτι τό άσιστουργματικό.. Άλλα ποδ, πώς, κι' από ποιό έφορε τή σπαθιά έκεινή δι Ρασκάς, αύτό ήταν σήμερα!

—Ρασκάς, πάρε, φύλε μου, αυτό τό άποτελεσματικό γιατρικό, για τήν πληγή σου! είπε δι Καρδινάλιος, διστοιχός του τού χρυσό λουδοβίκεια. Κι' έξακολούθησε τήν Ιστορία σου!

—Ο Ρασκάς «τσέπωσε» με άφελεια τά ήματα μεταξύ του και της Λαζαρίδης, λουδοβίκεια και κατέθασε τό μανίκι του. Σήγουρας

θύτερα, πώς διτήρησε πειά κι' άνθηλεγε, θά γινόταν πιστευτός, έξακολούθησε;

—Έπερπετε νά πάω νά πλαγιάσω, έκλαμπρότατε, γιατί έχω πυρετό.. «Άλλα δι υπηρεσία δέν πρέπει νά πάσχη, έπειδη πάσχει δι υπέρτετης.. Λοιπόν, δι σώμας μας ήταν σκληρός, αιματηρός.. Κι' δι Κορινίαν έπίσης, πρότος και καλύτερος μαζύ μου μέσα στήν άγρια συμπλοκή, έφαγε άρκετές σφρόδες κεφαλιές πάνω στούς

—Πραγματικώς, πανειρώτατε! κλαψάρισε κι' δι Κορινίαν, λεκανοπισμένος μωσικά. Είμαι νησιώτης άκομη πάντα χτές, γιατί δέν μπορώ νά γωνίσω τό φαγήτο.. διπ τους πόνους.. που..

—Καλά!.. Καλά!.. διέκοψε πάλι δι καρδινάλιος. Πάρε κι' έσσι, Κορινίαν, αύτό όχι γιατρικό.. Θά σου διευκολύνη τή χώτευση!

—Ο Κορινίαν «τσέπωσε» κι' αύτός, άκτινοβολώντας, τά τοίσα χωνευτικά χρυσά λυσιδοβίκεια, που τούδινωσε δι κύριος του. Κι' δι Ρασκάς έξακολούθησε:

—Λοιπόν, στά τελευταία δι Σαμπιριάκης νικήθηκε από τούς τρεις εκείνους άχρεους.. Κι' δύος είναι άξιος δι θεούς δι θεούς.. Σαμπιριάκης, έκλαμπρότατε!... Ουσθός, ήν έπρασσαν είς φυγήν εις ένθρωποι τού δι Σαμπιριάκη, κι' αύτός δι θεος άκομη, έμεις δύως εις δύο, δι Κορινίαν κι' έγώ, μενάμε σκλόντοι στο καθηκόν μας! Κατ' η νοικίτετο διπ τάναμε, πανειρώτας.. «Ακολουθήσαμε κρυφά τόν Τραγκασέλη, και τούς δύο όλλους, και τούς είδαμε νά ταίνουν στήν ταβέρνα τής «Ασπρης Κουρούνας»!.. 'Εκει τούς ερίεναν κι' άλλοι τρεις άκομη σύντροφοι του κι' άρχισαν λοιπόν οι έξι τόν πάνουν και νά κουβεντιάζουν..

—Ο Κορινίαν διώνισε γιαλάρα μάτια, τρομαγμένος, γιατί δέν ή έρει πού πειλέλλε νά σταματήσε δι άπεργραπτός Ρασκάς, στόν κατήφορο τής ιωτεύσιας που κυλούσε..

—Ο καρδινάλιος, με ζωρότατο ένδιαφέρον, ξεφώνισε διακόπιτας:

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

(Γλυπτικό έργο του Ιταλού Βεταλέτα)

—Και δέν μάθατε τί έλεγαν, οι άνθρωποι έκεινοι;

—Τά άκούσαμε δλα, πανειρώτατε! είπε θριαμβευτικά δι Ρασκάς. Μεταμοιεστήκαμε άμειως σέ σερβιτόρους τής ταβέρνας και δέν μάς έφευγε σύτε λέει... «Ηέρε, θλέπετε, δι Κορινίαν τήν ίδιοκτητρία τής «Ασπρης Κουρούνας», γιατί τήν είγε έξουσιολογήσει κάποτε.. Κι' έκει ντ, από σεθεμάτων, μάς διευκόλουν στη σή δουλειά μας!

—Μπράβε!.. Ωραίο ήταν τό τέχνασια σας! διέκοψε έπιδοκιμαστικά δι Ρισελίδη. Και τί έλεγαν, λοιπόν;

—Οχι και σπουδαία πράγματα, έκλαμπρότατε! έξακολούθησε δι Ρασκάς. Αύτό πού μπορούσε νά μάς ένδιναφρη ήταν τό έχης: «Οτι δι Τραγκασέλη, ήταν καθηση σήμερα δόλη τήν ήμέρα έξω από τό. Παράδη, κι' αύριο θά έπιστρεψη υπαίνοντας είτε από τήν πύλη Σαντηνένι, είτε από τήν πύλη τής Μονής Αγίου Παύλου!.. Τά άκούσαμε από τό με τή απτιά μας!

—Είνε δλαθινό! έπιθεταίσωσε δι Κορινίαν, άνακουφισμένος για τή διόρθωσή των πραγμάτων.

—Ο καρδινάλιος είχε σκύψει κιλάς στό γραφείο του. «Εγράφε δυό διστοιχίες θαυμασιούς της φρουρούς δι πύλης Σαντηνένι, και τήν έλλη για τήν άρνισθαλάκα τής πύλης τής Μονής Αγίου Παύλου!.. Στόν πρώτο έδινε διατάση γιά νά ράπακούν χωρίς κακιών αιτιολόγηση στόν Κορινίαν και στόν άλλο νά πακούστον Ρασκάς.

—Πηγαίνετε τώρα! τους είπε κατότιν, δινοντάς τους τίλις δυό αύτες διστανές. Είμαι έγκαρης, μάλιστας, για γιά τόν άσχοιλακα της φρουρούς δι πύλης Σαντηνένι, και τήν έλλη για τήν άρνισθαλάκα τής πύλης τής Μονής Αγίου Παύλου. Στόν πρώτο έδινε διατάση γιά νά ράπακούν χωρίς κακιών αιτιολόγηση στόν Κορινίαν και στόν άλλο νά πακούστον Ρασκάς.

—Πηγαίνετε τώρα! τους είπε κατότιν, δινοντάς τους τίλις δυό αύτες διστανές. Είμαι έγκαρης, μάλιστας, για γιά τόν άσχοιλακα της φρουρούς δι πύλης Σαντηνένι, και τήν έλλη για τήν άρνισθαλάκα τής πύλης τής Μονής Αγίου Παύλου!.. Στόν πρώτο έδινε διατάση γιά νά ράπακούν χωρίς κακιών αιτιολόγηση στόν Κορινίαν και στόν άλλο νά πακούστον Ρασκάς.

—Σέ μένα!.. Πρώτα σέ μένα νά τώ φέρετε!.. Πηγαίνετε τώρα!..

—Εμαγγαν καταχαρούμενοι.

—Αν πάσσουν τόν Τραγκασέλη, από οι δύο δι θεούς μου σώσουν ίσως της πληγής μου! μάλις έμεινε μόνος.

—Κι' έδωσε όπερα διατάση, νά πασσούσιαστη μπροστά του δ πάτερ-Ιωσήφ...

(Άκολουθει)